

Jacqueline Wilsonová

ZA HLASEM SRDCE

ILUSTROVAL
NICK SHARRATT

HETTY
hledá
šťastný
konec

**ZA HLASEM
SRDCE**

Jacqueline Wilsonová

ZA HLASEM SRDCE

ILUSTROVAL
NICK SHARRATT

HETTY
hledá
šťastný
konec

Vydal nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2012 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2012 by Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Emerald Star*
(Published by Doubleday, Great Britain, 2012)
přeložila © 2013 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619793

*Věnováno Naomi
S láskou a mnoha díky*

I

„Co tu děláš, holka? Tohle místo není vhodný pro děti. No tak, co stojíš? Jak se jmenuješ?“

Narovnala jsem se a stoupla si v tvrdých škrpálech na špičky, abych byla co nejvyšší.

„Nejsem žádný dítě,“ ohradila jsem se. Dotklo se mě to, přestože jsem věděla, že s tou svou drobnou a hubenou postavou na čtrnáct let zdaleka nevypadám. „Jmenuju se...“ Hloupě jsem zaváhala.

Jmenuju se Hetty Featherová, ale nikdy jsem to nepovažovala za své *pravé* jméno. Je směšné a vybrali mi ho namátkou, když mě máma jako několikadenní miminko předala vrchní sestře v nalezinci. V kapli nalezince mě pokřtili jako Hetty a od té doby na mě tímhle jménem rozzlobeně a podrážděně volali. Nebyla jsem žádné tiché dítě a bylo pro mě těžké přizpůsobit se přísným pravidlům nalezince. Moje ohnivá povaha a nespoutaný duch mě od ostatních odlišovaly stejně výrazně jako moje jasně rudé vlasy.

Jinak jsem byla docela obyčejné děcko – nejmenší a nejhubenější ze svých vrstevníků, a k tomu prokleté pro ty své zrzavé vlasy, ale mám jasně modré oči, a ty jsou na mně nejkrásnější. Představovala jsem si, že by mi moje maminka kvůli nim určitě dala jméno Sapphire, kdyby si mě tehdy mohla nechat. Později se mi ji podařilo najít a zjistila jsem, že o tom opravdu uvažovala.

Když jsem odešla z nalezince a vstoupila do služby, pyšně jsem se pojmenovala tímhle nádherným a neob-

vyklým jménem – Sapphire – a k němu jsem si přidala příjmení po mamince Batterseaová, ale hospodyně se služebnou v mé nové práci se div nepotrhaly smíchy. Prý to není žádné jméno pro služku. Přitom já *nechtěla* být služka. Když mě pak ze služby vyhodili, utekla jsem za maminkou, jen abych odhalila hroznou pravdu – že umírá na tuberkulózu. Celé to smutné léto strávené u moře jsem se musela živit sama, když jsem ji chtěla každý den navštěvovat v nemocnici. Žádnou slušnou práci jsem ale nesehnala, tak jsem musela vzít práci se špatnou pověstí. Přešla jsem si své nejlepší zelené sametové šaty na kostým mořské panny a stala se hvězdou atrakcí v Kuriozitách pana Clarendona. Byla jsem Esmeralda, kapesní mořská panna. Moje nová kamarádka, kterou jsem si zamilovala, fantastická obryně Freda, mi tak říkala každý den.

„*Jsi hluchá, nebo naturdlá? Jak se jmenuješ?*“ zeptal se znovu hospodský.

Nechtěla jsem se jmenovat Hetty Featherová. O tohle jméno jsem nestála – a navíc by mě podle něj mohli vypátrat členové správní rady nalezince. Hrozně ráda bych řekla, že se jmenuju Sapphire Batterseaová, ale v téhle cizí vesnici jsem musela být obezřetná. Tady totiž vyrůstala moje drahá maminka. Lidi by to jméno mohli poznat a donesli by to mému tátovi. Chtěla jsem ho najít a říct mu o tom, že jsem jeho dcera, sama – a sdělit mu tu novinku opatrně.

Hospodský pohodil hlavou a otočil se ke mně zády.

„Jsem Esmeralda,“ vyhrkla jsem.

Staří chlapi opírající se o lepkavý bar se uchechtli do svých napěněných püllitrů.

„Esmeralda?“ opakoval hospodský. „Co je to za jméno?“

„To je takový elegantní a vznešený jméno,“ odpověděla jsem.

„A co příjmení?“

„Jsem Esmeralda... Starová,“ prohlásila jsem – a tak se v tu chvíli narodilo mé nové já.

„Esmeralda Starová!“ vykřikl hospodský.

Tentokrát se chlapi rozesmáli nahlas.

„Je potrhlá!“ dodal a oni se zase rozřehtali, přihnuli si z půllitrů a opovržlivě si odplivli do prachu pod nohama.

„Takový posmívání si vyprošuju. Esmeralda Starová je moje umělecký jméno. Na jihu mě všichni znají. Lidi platí za to, aby se na mě mohli jít podívat.“

„A co teda děláš, Esmeraldo Starová?“ zeptal se hospodský nepřijemným tónem.

„Účinkuju na jevišti,“ odpověděla jsem.

To nebyla tak úplná lež. Když jsem se předváděla jako kapesní mořská panna Esmeralda, ležela jsem na masivním podstavci pokrytém pískem, aby se lidi ke mně nemuseli sklánět, když si chtěli prohlédnout můj zelený sametový ocas.

Při slovech „na jevišti“ sebou chlapi trhli. Postavili své půllitry na bar a civěli na mě, jako bych měla začít účinkovat přímo před jejich očima. Někteří nade mnou ohrnovali nos a tvářili se pohoršeně.

„Tak vona je to ňáká herečka,“ utrousil jeden z nich a zamlaskal přes své dva zuby.

„Vystupuješ v kabaretu, slečno?“ zeptal se jiný se zájmem. „Já chodívám pravidelně na sobotní kabaret v Brackenly. Viděl jsem všechny čísla – Ferdu Flitra, Dolly dobrou dušičku, Georgieho a jeho mluvící panenku, bratry Romulovy, slavici Sisi... To byly všecko skvělý čísla, to se musí nechat. Ale tebe jsem tam nikdy neviděl.“

„Já nejsem kočovná herečka. Hraju v *Londýně*.“ Tohle už byla vyložená lež.

„Jako herečka teda moc nevypadáš. Ty jsou zmalo- vaný a mluvěj hodně afektovaně,“ namítl hospodský.

„To by bylo něco,“ povzdychl si jeden ze starců. „A co to máš za *kostým*?“ Ukázal na moje bezvýrazné šedé šaty. „Jsi vobyčejnská služtička a věšíš nám tu bulíky na nos. Nevěřím ti ani slovo.“

„Tak si nevěřte, mně je to fuk. S váma já nemám co do činění.“ Obrátila jsem se k hospodskému. „Já chci mluvit s *váma*, pane.“

„Chce pintu portskýho!“ zachechtal se stařec.

„Chci jenom něco k snědku a pokoj na noc,“ řekla jsem. „Obojí to inzerujete na venkovní tabuli. Peněz mám dost,“ dodala jsem a poklepala si na plnou kapsu.

Byl to jediný hostinec, na který jsem tu narazila. Když jsem hledala nocleh, prochodila jsem tuhle ponurou yorkshirskou vesničku křížem krážem. Ležela sice ne-daleko moře, ale po hotelech ani hostincích tu nebylo ani památky. Nádherný Bignor, přímořské letoviště na jihu Anglie, jich měl spousty – mohli jste se ubytovat v každém druhém domě. Na pláži byly koupací kabiny a na promenádě pieroti a zmrzlináři a všude nejrozmanitější zábavní atrakce. Tady v tom nudném Monksby byl jen přístav, páchnoucí rybí trh a několik uliček lemovaných nuznými příbytky. Teď už bylo po desáté hodině a jediné místo, kde se ještě svítilo a kde bylo živo, byla tahle hospoda U Rybáře.

Byla jsem zoufale unavená. Cestovala jsem celý den namačkaná v železničním vagonu třetí třídy, s bušícím srdcem, jestli se mi podaří najít otce. Vůbec jsem nevěděla, jak ho budu hledat. Neznala jsem ani jeho příjmení. Máma mu říkala jednoduše Bobbie. Neodvážila jsem se jí zeptat na těch tisíc otázek, co mi kroužily hlavou, protože mluvit o své minulosti pro ni bylo tak bolestné.

„Dej tý dívčině pokoj, Tobiáš, a přestaň ji trápit, chuděru,“ ozvala se žena za barem. Byla vysoká a vypadala drsně – měla velký zahnutý nos, jaký mívají čarodějnice

v pohádkových knížkách. Od pohledu vzbuzovala hrůzu, ale laskavě na mě kývla. „Koukni se na ni – div nepadá únavou, a vy chlapi neumíte nic jinýho, než si z ní dělat dobrej den. Pojď se mnou, drahoušku.“

„Děkuju, madam,“ řekla jsem vděčně.

„Jsi snad majitelka hostince, že přijímáš hosty na nocleh, Lizzie?“ vyjel na ni Tobiáš.

„Ne, ale mám srdce v těle, a tohle děvče potřebuje jídlo, pití a postel na noc,“ odpověděla mu a gestem ruky mě vyzvala, abych přišla za bar.

Sehnula jsem se a podklouzla pod dřevěným pultem. Lizzie mě odvedla do ponuré kuchyně v zadní části domu.

„Vždyť ty se celá třeseš, děvenko. Rozdělala bych oheň, ale starej Tobiáš furt nechce připustit, že léto už je pryč. Na, vem si tohle.“ Vzala svůj vlastní šedý vlněný šál a přehodila mi ho přes ramena. Když mě Tobiáš a chlapi v baru trápili, nedala jsem se, ale tohle prosté gesto laskavosti mi vehnalo slzy do očí.

„No tak,“ řekla a pohladila mě. Posadila mě ke stolu a začala pobíhat po kuchyni. Ze škopku vytáhla pánev a snažila se z ní něco vyškrábat. „Měl k večeři dušenou rybu, ale spořádal to všecko. Budu ti muset dát něco studenýho.“

Z hliněné nádoby vytáhla bochník chleba a ukrojila mi dva tlusté krajíce. K nim mi dala kus sýra. Obojí bylo trochu okoralé, ale vděčně jsem všechno snědla. Místo čaje mi z baru přinesla v půllitru pivo.

„Tumáš, to tě zahřeje,“ řekla.

Bylo mi jedno, jak to chutná, a opatrně jsem si několikrát usrkla. Když Lizzie viděla, že jsem většinu piva nechala, dopila ho sama, načež si spokojeně otřela pěnu z pusy.

„A teď ti ukážu záchod. Moc hezkej teda není – víš, jaký jsou chlapi – a ty jsi podle všeho nějaká slečinka

z Londýna, zvyklá na lepší.“ Rozsvítila svíčku, chytila mě za ruku a odvedla na záchod.

Byl opravdu nepředstavitelně nechutný. Nakonec bylo asi dobře, že byla tma a já ho neviděla pořádně. Nezbylo mi nic jiného, než ho použít – a pak jsem si venku u pumpy důkladně umyla ruce. Lizzie mě doprovodila zpátky do domu a nahoru po schodech. Už jsem se zase třásla. Byla jsem tak unavená, že jsem svůj malý kufr skoro neunesla.

„Ukaž, já ti pomůžu,“ nabídla se Lizzie a vzala mi ho. „To je všechno, co máš? Doufám, že nejsi na útěku?“

„Ne, to ne. Spíš – spíš někoho *hledám*.“

„Snad ne nějakýho milýho?“ zeptala se Lizzie. „Mužskejm nikdy nevěř. Nejlepším přítelem je šilink, to si pamatuj.“

„Ne, je to někdo z rodiny,“ zašeptala jsem.

„To je lepší. I když nechápu, proč hledáš někoho z rodiny zrovna tady? Nepocházíš odtud, že ne?“

„Myslím, že odtud pocházela moje maminka,“ řekla jsem. Zahleděla jsem se pozorně na Lizzie a zkoušela uhodnout, kolik jí je let. Její obličej brázdily hluboké vrásky a vypadala mnohem starší než moje drahá maminka – i když ta v těch posledních zoufalých měsících svého života *taky* hodně zestárla.

„Jmenovala se Ida,“ řekla jsem a zničehonic ji zoufale chytila za ruku. Řekla jsem si, že jí můžu důvěřovat. „Ida Batterseaová.“

Doufala jsem, že její obličej změkne a ona řekne: *Propáníčka, Ida Batterseaová! To přece byla moje drahá kamarádka.*

Ona ale zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsem o ní nikdy neslyšela, drahoušku. No nic, půjdeme ti najít pokoj. Tobíáš má nahoře tři nebo čtyři hostinský pokoje, i když se moc často nepoužívají. Vybereme ti ten nejlepší, dobře?“

Mně připadaly všechny pokoje stejné – holé a jen

s nejnужnějším vybavením: byla tu úzká postel s pruho-
vaným slamníkem, toaletní skříňka s umyvadlem,
skříň a na studeném linu hadrový kobereček. Na všech
stěnách visely mravoučné obrázky. Lizzie mi posvítla
na obrázek ženy ležící v příkopě, nahýbající si jednou
rukou z láhve, zatímco ve druhé držela plačící děcko.
Jakýsi hromotluk s púllitrem v ruce bil v pozadí svého
nebohého psa. Očividně byl ten obrázek namířen proti
démону alkoholu – což bylo trochu zvláštní, když uvá-
žíme, že visel v hospodě.

„Moc útulný to tu není, co?“ řekla Lizzie. „Ale můžu ti
garantovat, že je to tady čistý. Kvůli Matty to tu zame-
tám a drhnu každéj tejden. A v neděli vždycky spěchám
na hřbitov u kostela, a když lidi po bohoslužbě odejdou,
sednu si k Matty a trochu si popovídáme, jako jsme to
dělávaly, když byla ještě naživu.“ Pokradmu se na mě
podívala, jestli se jí nesměju. „Já vím, že to zní trochu
hloupě.“

„Vůbec ne! Mně se to líbí,“ uklidnila jsem ji. „Já si zase
v duchu povídám se svou maminkou a ona mi odpovídá.
Možná je to výplod mého mozku, ale připadá mi to sku-
tečný. To ona mi řekla, že mám jet sem, Lizzie.“

„To je teda zvláštní, protože tohle je dost nepřívětivá
vesnice. Je tady tvrdý živobytí a málo pohodlí i pro ty,
kdo se tu narodili a vyrostli tu. Ale třeba pro to měla
nějakej důvod. A teď ti přinesu čistý a vyžehlený ložní
prádlo a ustelu ti na spaní.“

Ustlaly jsme postel společně. Lizzie spokojeně příky-
vovala, když viděla, jak pečlivě zastrkávám prostěradlo
za slamník. Léta, kdy jsem v nalezinci dělala tyhle
práce běžně, mi teď přišla vhod.

„Zejtra ráno přijdu brzo a dohlídnu na to, abys dostala
dobrou snídani,“ řekla Lizzie. „Dobrou noc... Esme-
raldo?“ I ona se teď malinko zaculila. „Ale to není tvoje
pravý jméno, že ne?“

„Teď ano,“ odpověděla jsem.

Lizzie mi tam nechala svíčku. A trvala na tom, že mi tam nechá i svůj šál. Byla jsem za něj moc vděčná. Sice teprve začínal podzim, ale severák dující od moře lomcoval okny a já jsem měla jen tenoučkou deku. Zabalila jsem se do šálu a všechn svůj majetek jsem si rozložila na postel: moje pohádkové knížečky, mámin hřeben, kartáč a fialovou vázu, porcelánového psa z pouti a tlustý sešit, do kterého jsem si zapisovala všechno, co jsem prožila. Otočila jsem stránku a napsala nahoru datum: *pátek 29. září 1891.*

Jmenuju se Esmeralda Starová, napsala jsem nejlepším krasopisem, jakým nás učili psát v nalezinci. *Jsem tady v Monksby!!!* Ale navzdory třem vykřičníkům jsem necítila žádné vzrušení. Ze všech pochybností mi bušilo srdce, žaludek jsem měla sevřený a dlouho potom, co jsem sfoukla svíčku, jsem se na té úzké posteli obracela z jedné strany na druhou. Říkala maminka opravdu *Monksby*? Nebyl to snad Monksford? Nebo Monkslawn? Nebo Monkton?

Když jsme během těch sladkých ukradených nocí v nalezinci ležely schoulené k sobě, šeptaly jsme si, co jsme dělaly v letech, kdy jsme se neviděly. Vyprávěla jsem mamince o chalupě na venkově, která mi byla domovem do mých pěti let. Řekla jsem jí i o svém milovaném nevlastním bratru Jemovi, přestože pro mě tenkrát bylo velmi bolestné o něm mluvit. Myslela jsem si totiž, že na mě zapomněl.

Maminku ale nezajímal žádný z mých nevlastních sourozenců. Donekonečna se vyptávala jen na mou nevlastní matku Peg. Snažila jsem se pravdivě vykreslit tu srdečnou upracovanou ženu, ale bylo těžké vyba- vit si nějaké podrobnosti. Vzpomínala jsem si jen na její silné ruce, které mě objímaly a někdy i vyplácely, když jsem byla neposlušná nebo se nechala příliš unést svou

bujnou fantazií. Často mi říkávala, že je se mnou víc starostí než se všemi ostatními dětmi dohromady, ale věděla jsem, že mě i přesto velice miluje. Maminka to však z mého vyprávění nepoznala. Když jsem jí vykládala, jak jsem dostala výprask, hrůzou se zajíkla a hrozně ji to rozčílilo.

„Jak může nějaká žena uhodit malý děcko – zvlášť tak droboučkový a citlivý, jako jsi ty, Hetty?“ řekla přísně a objala mě a pochovala, jako bych dostala na zadek před chvilkou. Chudák Peg zkrátka dělala podle mé maminky všechno špatně. Taky se mě vyptávala, co jsem dostávala k jídlu a ohrnovala nos nad chlebem se sádlem.

„To má podle ní bejt nějaká dětská výživa – tlustej krajíc chleba s vepřovým sádlem?“ rozčilovala se. „Není divu, že jsi byla takovej střízlík, kost a kůže. A ještě ke všemu za to dostávala zapláceno! Copak vám nikdy nedala ani kousek masa?“

„Mívali jsme králíka,“ řekla jsem a při té vzpomínce jsem se olízla, ale na maminku nezapůsobilo ani tohle.

„To vám nemohla dát plátek rostbífů nebo pořádnou kotletu?“

Tohle od ní nebylo fér, protože moc dobře věděla, že to byli chudí venkované a nemohli si dovolit kupovat tak drahé maso. Ale pokud šlo o mě, maminka ztrácela soudnost. Myslela si, že Peg byla špatná matka – a často plakala kvůli tomu, že se o mě sama těch deset dlouhých let nemohla starat.

Já jsem se jí zezáčátku vyptávala na hodně věcí z její minulosti, ale hned jsem poznala, že je jí nepříjemné o tom mluvit.

Řekla mi, že můj otec se jmenoval Bobbie, měl ohnivě rudé vlasy přesně jako já a že ho milovala z celého srdce. Že ji ale opustil a vydal se na moře. Nevěděla jsem, jestli ji opustil proto, že s ním čekala dítě, nebo

o tom vůbec nevěděl. Připadalo mi kruté se jí na to ptát, protože se jí vždycky roztrásl hlas a do modrých očí jí vstoupily slzy.

„Byl to skvělejší chlap, tvůj otec. Všechny holky z vesnice na něj měly políbeno, ale on si vybral mě,“ říkala máma pyšně.

Já jsem si nebyla jistá, jestli chlap, který dostane mladou dívku do maléru a pak ji nechá ve štychu, je opravdu tak skvělý. Možná se mi můj táta nebude ani trochu líbit – pokud ho ovšem vůbec najdu. Ale byla jsem si jistá, že maminka chtěla, abychom se setkali.

„Jdi teď najít svého otce!“ řekla mi. Její drahý hlas mi pořád zněl v hlavě, přestože už byla několik týdnů po smrti.

Neměla jsem žádnou adresu – a vlastně jsem ani neznala jeho příjmení. Věděla jsem jen to, že vyrůstal ve stejné vesnici jako maminka. Říkala, že se jmenuje Monksby, nebo tak nějak. Už jsem se jí potom nevyptávala, protože jí vždycky vyhrkly slzy, když o tom mluvila. Věděla jsem taky to, že ji rodiče vyhodili, když zjistili, že čeká dítě – neunesli tu ostudu. I já jsem plakala, když jsem si představila ubohou maminku, bez peněz a celou zesláblou, jak mě veze tu dlouhou cestu do Londýna, aby mě tam předala do nalezince.

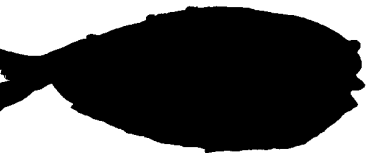
Představovala jsem si, že je teď vedle mě schoulená na té studené posteli a pláče se mnou.

„Jsem tady, maminko,“ řekla jsem, natáhla ruku přes holé prostěradlo a chytila se vzduchu. „Nesmíš plakat. Všechno bude v pořádku. Najdu svého otce a budu ho milovat skoro stejně jako tebe a budeme žít šťastně až do smrti – tak šťastně, jak to jen jde bez tebe.“

Pevně jsem stiskla ruku a představila si, jak máminy hubené prsty stiskly zase mě, a takhle jsem usnula.

2

Vzbudila jsem se brzy ráno a chvíli jsem bezradně uvažovala, co budu dělat. Usilovně jsem poslouchala, ale neslyšela jsem v domě žádný hluk. Přemýšlela jsem, v kolik asi Lizzie začíná pracovat. Nechtělo se mi sejít dolů, když tu ještě nebyla, a setkat se zase s kyselým Tobiášem.

Zdálo se, že tu žádnou služku nemají. Nikdo mi nepřinesl horkou vodu, tak jsem se rychle opláchla ve studených mydlinách od včerejška. Šaty jsem měla po cestě pomačkané a bílý límeček zašpiněný od sazí z lokomotivy. Byl by na mě žalostný pohled, kdybych se teď měla setkat s otcem – samozřejmě pokud se mi podaří ho najít.

Důkladně jsem si rozčesala vlasy a co nejvíc si je stáhla do úhledného uzlu, který jsem připevnila vlásenkami. Zdálo se však, že mé vlasy mají svou vlastní vůli, a pořád se snažily z toho pevného sevření uvolnit. Kolem uší už mi visely tenké pramínky.

Máš vlasy po otci, pošeptala mi máma.

Možná to bude snadné. Stačí rychle projít vesnici, najít zrzavého muže a oslovit ho. Ale jak? Jak se mu mám představit? *Dobrý den, drahý otče. Jsem vaše ztracená dcera. Hetty.* Ne, Sapphire. Nebo snad Esmeralda? Možná nebude potřeba nic říkat. Jenom mě zahlédne, zastaví se – a rozevře náruč. Já se k němu rozběhnu a on mě pevně obejmě, svou rudovlasou hlavu skloní k mé a bude mě držet, jako by mě už nikdy nechtěl pustit.

Představila jsem si to tak živě, že jsem si musela utřít slzy, jak mě přemohly city. Pak jsem vyšla ze svého pokoje a opatrně přešla chodbu. Možná za některými dveřmi chrápal starý Tobiáš? Rychle jsem proklouzla kolem a seběhla ze schodů. Své tvrdé škrpály jsem nesla v ruce, abych ho nevzbudila.

Dole bylo ticho a tma, protože žaluzie byly ještě stažené. Dýchala jsem jenom mělce kvůli zápachu zvětralého piva a zatuchlému kouři. Nadzdvihla jsem si sukni. Vzpomněla jsem si, jak včera večer plivali chlapi do prachu na zemi. Nechtěla jsem si ušpinit její lem. Když jsem přišla do kuchyně, nikdo tam nebyl. Nakoukla jsem do kredence, ale byla skoro prázdná. Dojedla jsem poslední kousek chleba a sýra. Kromě nich tu byla jen sklenice nakládané zeleniny, plechovka sirupu, pepř a sůl. Z toho by byla pěkně kyselá snídaně. Ale mohla jsem si aspoň uvařit čaj, pokud by se mi ovšem podařilo rozdělat oheň ve starém kuchyňském sporáku.

Došla jsem si na záchod, což byl ještě nechutnější zážitek než včera, a začala zápasit se sporákem. Byl to starý krám a zatápět v něm bylo opravdu komplikované, ale podobal se kamnům v kuchyni pana Buchanana, kde jsem pracovala jako služka. Kuchařka paní Keatová mě naučila, jak se v nich topí, a tak se mi nakonec podařilo rozdělat oheň i v těchhle kamnech. Než se začala vařit voda v konvici, proti svému zvyku jsem popadla hadr a otřela mastnou špínu všude kolem a pak jsem ještě zametla kuchyň.

Zaslechla jsem zvenku kroky a vzápětí do domu vešla Lizzie. Tváře měla červené od větru a v ruce nesla košík.

„No toto! Jsi nějak brzo vzhůru!“ spráskla ruce a rozhlédla se po kuchyni. „Možná jsi oklamala Tobiáše tou svou historkou o herečce, ale já bych řekla, že jsi vyučená služka, když se tu rozhlídnu. Děkuju ti, drahoušku. A teď se pojď nasnídat. Dám si s tebou.“

„To je od vás moc hezký, ale v kredenci nic není,“ namítla jsem.

„Tak se podívej do košíku!“ řekla Lizzie a radostně v něm zalovila. Vytáhla z něj dvě zvláštní oranžové ryby a dala je smažit na pánev.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

Překvapeně se na mě podívala. „Dobrej Bože, děvče, copak jsi nikdy nejedla uzenýho sledě? Moje rodina udí sledě už několik generací. Páni, tak to pro tebe bude opravdová pochoutka. Přinesla jsem taky čerstvej chleba, hrnec nejlepšího másla, sklenici mý domácí malinový zavařeniny a džbánec mlíka i se smetanou.“

„To bude snídaně úplně jako pro královnu!“ rozplývala jsem se.

„Vypadáš totiž, že bys potřebovala trochu vykrmit. Podívej se na sebe – jsi hubená jak koza!“ řekla Lizzie, zvedla mi ruku a objala mi zápěstí svou obrovskou rukou. „Nejsi nemocná?“

„Ne, jsem taková odmalička,“ vysvětlila jsem. Uzení sledi začínali nádherně vonět. „Uvidíte, že mám výbornej apetýt!“

„Však to je dobře. Jsi lehounká jak pírkó.“

Ano, vždyť proto jsem dostala své příjmení – Featherová. Zdálo se ale, že ona o tom nemá nejmenší tušení. Uvařila jsem čaj, Lizzie namazala chleba máslem a pustily jsme se do sledů.

„Je vynikající!“ řekla jsem nadšeně a nacpala si plnou pusou, aby viděla, že chuť k jídlu mi neschází.

„Pozor! Jez opatrně, ať nespolkneš kost.“ Starostlivě se zamračila. „Nedokážu si představit, žes v životě nejedla uzenáče. Co jste teda doma mívali v neděli k snídani?“

„Většinou ovesnou kaši,“ řekla jsem podle pravdy. Pak jsem si vzpomněla na svého vybíravého zaměstnavatele pana Buchanana a jeho stříbrné mísy s vejci, párky a slaninou. Vždycky jsem mohla počítat s tím, že toho

po něm zbude plný talíř. „Ale někdy smažený vejce se slaninou,“ dodala jsem.

„Tvoje matka ti nikdy nedala ochutnat uzenáče, přestože pocházela z těchtole končin?“

Polkla jsem. „My jsme s maminkou nemohly bejt pořád pohromadě,“ řekla jsem opatrně.

„A co tvůj táta?“ zeptala se Lizzie a vytřela kůrkou z talíře šťávu z uzenáče.

Znovu jsem zaváhala. „Táta byl často pryč,“ odpověděla jsem a pak se zhluboka nadechla. „I on pocházel odtud, ale odjel na moře.“

„Vážně?“ podivila se Lizzie. „Můj děda se taky vydal na moře, když byl mladej. Pracoval na velrybářský lodi. Většina chlapů z naší vesnice byli velrybáři. Děda mi vyprávěl, že když lodě přijely, ani se nedalo jít do přístavu, jak hrozně páchly – byly plný krve a vnitřností a velrybího tuku. Promiň, drahoušku.“ Všimla si, že jsem přestala jíst. „Nechtěla jsem ti znechutit snídani.“

„Třeba – třeba byl můj otec taky velrybář,“ napadlo mě.

„Kdepak, dneska už se velryby nelověj. Škoda. Muži tu špatně sháněj práci. Při přílivu chytaj ryby, přes den se povalujou doma a večer se tady v hospodě zpijou do němoty. Jeden budižkničemu horší jak druhej – a ženský žádnej z nich nepomůže.“

„Vy máte muže, Lizzie?“

„Bohužel,“ přikývla. „Vdala jsem se za něj, když jsem byla ještě mladá žába, ne o moc starší než ty. I když já nikdy nebyla takový tintítka jako ty, byla jsem vždycky velký a silný děvče – ale bohužel ne dost silný. Od svatby neuběhlo ani půl roku, a už mě mlátil hlava nehlava – pro nic za nic. Stačilo, že měl špatnou náladu. Měla jsem ho tenkrát nechat, ale byla jsem jen slabá žena, a navíc jsem už čekala děcko, tak co jsem mohla dělat? Kdybych utekla, lidi by si mysleli, že čekám nemanželský dítě, a všichni by se mi vyhýbali.“

Polkla jsem. „Já si myslím, že to není vždycky vina tý ženy, když má nemanželský dítě,“ řekla jsem.

„To já taky vím, drahoušku, ale stejně pak musí žít v hanbě. A co bych dělala, až by se to narodilo? Jak bych mohla pracovat s děckem u prsu?“

„Možná – možná byste ho mohla dát do nalezince.“ Hlas se mi zachvěl, když jsem to říkala.

„To bych nesnesla, kdybych se měla vzdát svýho prvo-rozenýho,“ odpověděla Lizzie. Ustrkla si čaje a vzdychla. „Nechápu, jak některý ženský můžou odložit svý vlastní dítě.“

„Třeba byste neměla na vybranou,“ vyhrkla jsem.

Lizzie se na mě podívala. „Třeba, možná! Stalo se ti snad něco takovýho, slečno Esmeraldo Starová?“

Cítila jsem, že jsem stejně rudá jako moje vlasy. „Třeba ano. Ale vím, že mě maminka milovala z celýho srdce a celou duší.“ Oči se mi zalily slzami.

„Prosím tě, drahoušku, neplakej. Nechtěla jsem se tě dotknout. No tak, dojez si toho uzenáče, ať ti nevy-stydne. Jistě že tě tvoje matka milovala. Kdopak jsem já, abych soudila druhý? Navíc jsem klidně mohla svýho Henryho odložit – a vlastně i Stewarta a Andyho – za to, co mi teď prováděj. Jsou to pěkný hrubiáni, celej táta, a dávaj mi co proto. Já jim vařím, uklízím, peru, starám se o ně o všechny, a nikdy za to neslyším ani slůvko vděku. Pak jdu sem, abych si vydělala pár pencí, a za to mi taky nikdo z nich nepoděkuje. Takoví jsou holt chlapi – zvlášť chlapi v Monksby.“

Udiveně jsem na ni zírala. S rodinným životem jsem neměla žádnou zkušenost. Moji pěstouni nebyli takoví, že by si veřejně dávali najevo nějaké city, ale zdálo se mi, že spolu hezky vycházejí. Po celé ty dlouhé osamělé roky, co jsem vyrůstala v nalezinci, jsem si představovala, že všechny rodiny jsou stejně šťastné. Když jsem si hrála se svou milovanou kamarádkou Polly, naší nej-

oblíbenější hrou byla ta na maminku a tatínka. Strídaly jsme se v těch rolích a z našich podhlavníků se stávaly naše děti. Ještě jsme tu naši hru vylepšovaly prapodivným rozhovorem: „Jak se dnes máš, drahá matko?“ „Mám se velmi dobře, drahý otče. Pojď políbit naše drahé děťátko,“ – a ta slova nám vháněla slzy lítosti do očí.

Bouřlivé zážitky z posledních šesti měsíců na téhle mé představě rodinného štěstí nic nezměnily. Manželé Greenwoodovi v Bignoru se k sobě navzájem chovali velice laskavě a své tři dcery respektovali a milovali. Při té vzpomínce mě bodlo u srdce, protože jsem tenkrát toužila stát se členem jejich rodiny. Nejvíc jsem ale toužila patřit do maminciny rodiny. Teď, když jsem o ni tak krutým způsobem přišla, jsem měla už jen jedinou naději – že najdu svého otce. Představovala jsem si silného láskyplného muže, který mě přivítá s otevřenou náručí a bude mě po zbytek svého života hýčkat.

Lizzie mi tady ale vykreslila daleko ponuřejší obrázek. Viděla jsem, jak se otec ode mě odvrací s drsnými slovy, viděla jsem ho, jak se opilecky potácí, viděla jsem, jak mě bije...

Svěsila jsem hlavu. Už jsem nedokázala jíst. „Jsou opravdu všichni muži v Monksby takoví?“ zašeptala jsem zděšeně.

Jako bych ho svou otázkou přivolala, přišoural se do kuchyně starý Tobiáš ve spodním triku a kalhotách. Škrábal se a zíval. „Co to tu voní? Ty jsi snad dala tý holce uzženýho sledě, Lizzie?“

„Dala. Chudinka by zůstala o hladu, kdyby byla odkázaná jen na tvou láskyplnou péči,“ odbyla ho. „Běž si strčit hlavu pod pumpu, Tobiáši – je na tebe hroznej pohled. Dám ti zatím ohřát uzenáče.“

„Co si o sobě myslíš, že mě takhle komanduješ, Lizzie Hughesová? Já jsem tvůj šéf, děvenko!“ rozčilil se Tobiáš a malinko do ní strčil, když ji míjel.

„Tak mi dej klidně padáka. Víš moc dobře, že žádnou jinou ženskou, co by tu posluhovala kyselému smrdutému mizerovi, neseženeš,“ opáčila kurážně Lizzie.

Tobiáš jí začal nadávat, ale celá ta hádka se přesto zdála být docela přátelská. Když se vrátil, byl o poznání upravenější a dostal od Lizzie uzenáče, do kterého se hned s chutí pustil.

„Měla bys takhle brzy ráno chodit každé den, Lizzie. Teplý snídaně já moc rád,“ pomlaskával si. Pak se obrátil ke mně. „Tak co, děvče? Zdržíš se tu ještě, nebo odcházíš?“

„Já – já ještě nevím,“ odpověděla jsem.

„Tak se rozhodni a řekni mi jasný slovo.“

„Můžu teď zaplatit a nechat si tu přes den kufr? A pak tu možná ještě jednou přespat, pokud – pokud se mi dneska nepodaří vyřídit moje záležitosti?“ zeptala jsem se.

„Dobře. Tak to dělá půl koruny, slečno,“ řekl Tobiáš a natáhl ruku.

„Ale na venkovní tabuli máte napsáno šilink a šest pencí,“ ohradila jsem se rozhořčeně. „Tolik vám nemůžu dát!“

„Včera večer ses holedbala naditou šrajtoflí. Já jsem tu majitel a můžu si účtovat, kolik chci, bez ohledu na to, co je na tabuli. Takže půl koruny, prosím!“

„Nemůžeš po chudákovi holce chtít půl koruny! Jak bys to ospravedlnil?“ rozčílila se Lizzie.

„Jednoduše! Za nocleh je to šilink a šest pencí, šesti-pence za fajnovou snídani a další šesták za úschovu zavazadel,“ odpověděl Tobiáš.

„Snídani má *ode mě* – a postarám se i o její kufr,“ řekla Lizzie. Vzala mi váček s penězi z ruky a odpočítala šilink a šest pencí. „Tak, a jste vyrovnaný,“ zavrčela a vysázela mu mince na pult.

Tobiáš zaklel, ale podle všeho na to přistoupil.

Lizzie mě doprovodila nahoru. „Nenech se od toho starýho vydřiducha vykolejit, drahoušku,“ uklidňovala mě.

„A jaký máš teda dneska plány? Opravdu hledáš svý příbuzný? Řekni mi ještě jednou, jak se jmenovala tvoje maminka.“

„Ida Batterseaová.“

„Žádný Batterseaovy tu neznám,“ zavrtěla hlavou Lizzie. „Ale můžeš to zkusit ještě v Sandfleetu nebo Rushmoru – tam všechny lidi neznám. Je to ovšem hodně daleko, několik mil. Víš jistě, že to ujdeš?“

Zadupala jsem. „Mám fortelný boty,“ řekla jsem.

„Navíc nejsi zvyklá na zdejší povětrí,“ dodala Lizzie. „Měla by sis ještě dneska nechat můj šál.“

„To nemůžu!“

„Ale jdi. Pořádně se do něj zabal. Potřebuješ něco, co tě ochrání před větrem a zahřeje. Až si přijdeš pro kufr, vrátíš mi ho.“

„Proč jste na mě tak hodná?“ zeptala jsem se. Její velkorysost mě dojímala skoro k slzám.

„To je maličkost, drahoušku. Takovou šikovnou holčinu bych hned vyměnila za ty moje lumpy.“

Když jsem se vydala na cestu po vesnici, její slova mi dlouho zněla v hlavě. Možná i můj táta touží po své dávno ztracené dceři.

Doufala jsem, že ve vesnici toho bude k vidění víc, než jsem zahlídla včera večer. Přijela jsem už po setmění, utmáčená z jízdy vlakem tak daleko na sever a pak ještě lokálkou, která funěla do kopce a zase z kopce a div z pasažérů nevytrásla duši. Ale ani v denním světle tu nebylo k vidění víc než tři nebo čtyři klikaté dlážděné uličky vinoucí se nahoru a dolů podél útesu, k nimž byly tu a tam přilepené hloučky domů připomínající třesničky na větvi.

Marně jsem hledala poštu, kde bych mohla něco zjistit. I obchodů tu bylo velmi málo – řeznictví, pekárna a hokynářství. To bylo otevřené, tak jsem nesměle nakoukla dovnitř. Za pultem seděla vychrtlá stará žena

v čepci a něco pletla. Když mě viděla, trochu sebou trhla a pod třesoucími prsty jí uteklo několik ok.

„Promiňte, madam, nechtěla jsem vás polekat,“ omlouvala jsem se. Ale *musela* čekat nějaké zákazníky, ne?

Rozčileně vzdychla a zahleděla se na své pletení. „Ty nejsi odtud,“ řekla.

Přikývla jsem.

„Jsi tu na návštěvě?“

„No... možná. Žila tu moje maminka, když byla malá. Ida Batterseaová – neznala jste ji?“

„Tady žádný Batterseaovi nejsou,“ odpověděla a navlékla oka zpátky na jehlici.

Rozhodla jsem se, že budu odváznější. „A – a hledám taky jednoho gentlemana. Jmenuje se Bobbie,“ dodala jsem nervózně.

„Bobbie – a jak dál?“

„To právě nevím. Křestním jménem se jmenuje Robert. *Jsou* tu nějaký Robertové? Protože se možná vydal na moře.“

„Znám spoustu Robertů. Je tu Bobbie Brown a Robbie Wright a starej Robert Pegley a mladej Bob Pemberton a Bobbie Waters a Bobbie Donkeyman. Kterýho z nich hledáš?“ zeptala se.

Nevěděla jsem si rady. „Já nevím,“ přiznala jsem.

„Tahle holka hledá chlapa jménem Robert, a když jí dám vybrat ze šesti, pořád není spokojená,“ řekla stařena s hlavou skloněnou nad jehlice. V obchodě nikdo jiný nebyl, tak se zřejmě svěřovala svému pletení.

„Děkuju vám za pomoc. A všichni bydlí tady? Budu – budu se snažit je najít.“

„Tak si běž, když si tu nechceš nic koupit.“

Lizziin uzenáč mě ještě hřál v žaludku, ale zanechal mi v puse neodbytnou rybí pachuč. Pokud by byl jeden z těch Robertů mým otcem a objal by mě při našem shledání, nechtěla jsem mu dýchat do obličeje rybinu.

„Mohla bych dostat čtvrt libry pepřmintových kuliček?“ zeptala jsem se a zalovila ve váčku s penězi.

Babce trvalo celou věčnost, než odložila pletení, zvedla se na nohy, došourala se k polici, kde měla sklenice s cukrovinkami, otevřela víko, nasypala kuličky po uncích na váhu, nandala je do malého papírového sáčku a zarolovala ho, aby se kuličky nevysypaly. Když natahovala ruku pro peníze, byla pěkně udýchaná. Dala jsem jí penci, ona si ji zastrčila do šuplíku pokladny a pak se vyčerpaně posadila zpátky na svou židli. Promnula si své staré uslzené oči a pozorně se na mě zahleděla. „Stoupni si ke dveřím,“ nakázala mi. „Chci si tě prohlídnout na denním světle.“

Došla jsem ke dveřím. Ona se naklonila přes pult a mžourala na mě šterbinami očí. „Jsi slečinka z Londýna – ale ten šál je upletenej podle místního vzoru,“ prohlásila.

„No jo! Ten patří Lizzie z hospody U Rybáře,“ přikývla jsem.

„Tys jí ho ukradla, ty couro nestydatá?“

„Ne, ona mi ho půjčila,“ odpověděla jsem dotčeně. „Byla na mě moc hodná – na rozdíl od *některejch* lidí. Neříkejte mi nestydatá couro, vy jedna hloupá bábo.“

„Hm, máš pěkně nabroušenej jazyk, a soudě podle vlasů i ohnivou povahu.“ Stařena zamlaskala přes svých pár zubů. „Zrzka. No jo. Počítám, že ten, koho hledáš, je Bobbie Waters, slečno.“

Přistoupila jsem k ní. „Vážně si to myslíte? Vypadám – podobám se mu?“ zeptala jsem se dychtivě. Opatrnost jsem hodila za hlavu.

„Já jsem jen hloupá bába, tak jak bych to mohla vědět?“ vmetla mi do tváře a sklonila se nad své pletení.

„Kde bych ho našla?“ zeptala jsem se. „Ve kterým domě bydlí?“

Pokrčila rameny a dál nevzrušeně pletla.

„Prosím, řekněte mi to! *Prosím!*“ škemrala jsem.
„Musím ho co nejdřív vidět.“

Vzhlédla ke mně a přeměřila si mě štěrbinami očí.
„Jestli ho opravdu chceš vidět...“

„Ano?“

„Tak projdi vesnicí co nejdál na východ –“

„Na východ. Ano. A pak?“

„Pak se podívej před sebe a budeš koukat přímo na něj,“ řekla a rozchechtala se.

Dotírala jsem na ni dalšími otázkami, ale ona se dál smíchem ohýbala zepředu dozadu a neřekla mi už ani slovo. Pak přiběhlo do krámu pár otrhaných bosých kluků pro dvě unce šumáku, tak jsem rychle zmlkla. Nečekala jsem, že mě někdo odhalí tak rychle – a ještě k tomu přihlouplá babka. Neměla jsem zájem na tom, aby se ještě někdo jiný dovtípil, čím je to zrzavé dítě, dřív než se mi podaří najít svého otce a říct mu to sama.

Venku před obchodem jsem si odmotala Lizziin šál z hrudníku a místo toho jsem si ho pevně ovázala kolem hlavy jako šátek. Dala jsem si práci, aby mi nevyčuhoval ani jediný pramínek vlasů. K mému překvapení a úlevě měly ženy, které jsem míjela v úzkých uličkách, šátky omotané kolem hlavy stejně jako já.

Nevěděla jsem, jestli jdu na východ, nebo na západ, tak jsem jednu z žen zastavila a poprosila ji, jestli by mi neřekla, kde je východ a kde západ. Chvíli na mě koukala a pak si nedoslýchavě přiložila dlaň k uchu. Zopakovala jsem svou otázku.

„No jo, přesně to jsem si myslela, že se ptáš, děvče. To kdybich se *já* měla na tak hloupou věc ptát ne jednou, ale dvakrát, byla bych rudá hanbou. Jsi snad slabomyslná, nebo co?“

„Ne, madam, a vy zase nejste zrovna zdvořilá. Já jsem tu cizinka. Jak bych asi mohla *vědět*, kde je východ?“
vyjela jsem na ni.

„Tak běž za tím svým ohrnutým frňákem. Brzy na to přijdeš,“ řekla a pajdala v těch svých sešmajdaných botách zase dál.

Tak jsem šla rovnou za nosem. Ulice se vytratila. Spatřila jsem přístavní zeď a bahnitou pláž s několika hnijícími loďkami v různém stadiu rozkladu. Byly tu skály, na které šplhaly nějaké dívky s košíky, a obrovská plocha šedého moře. Zastavila jsem se na písku a zůstala koukat na daleký obzor.

3

Co tím ta stará prodavačka myslela? Kde je můj táta? Máma mi vyprávěla, že utekl na moře, protože chtěl být námořník. Byl snad pořád ještě pryč a brázdil daleká moře? Vybavila se mi stará růžovožlutozelená mapa, která visela v naší třídě v nalezinci, a jak jsem tenkrát jezdila prstem podél pevniny a představovala si, že sama pluji po moři. Táta možná tenhle sen uskutečnil. Představila jsem si ho jako námořníka, opáleného dohněda, jak pevně stojí na své lodi překonávající vysoké vlny. Nad hlavou mu létají tropičtí mořští ptáci a v brázdě za lodí dovádějí podivuhodní delfini. A loď se vzdaluje a vzdaluje... pryč ode mě.

„Otče!“ zavolala jsem bezmyšlenkovitě do větru. Dívky na skále se na mě podívaly a některé se zasmály.

Připadala jsem si trapně, tak jsem se rozhlédla, jako bych sama hledala toho, kdo to volal. Pak jsem začala chodit sem a tam po pláži a roztržitě sbírat mušle. Vtom jsem si všimla podivného šedého kamene se spirálovitým otiskem a dychtivě jsem ho zvedla. Udiveně jsem si ho prohlížela. Vzpomněla jsem si znovu na vyučování v nalezinci a na obrázky zkamenělin v nových učebnicích přírodovědy, které nám daroval jeden bohatý člen správní rady. Naše učitelka ale podle nich neučila. Považovala je za dílo ďáblovo, protože se v nich psalo o evoluci, která naznačovala, že jsme se vyvinuli z opic.

„To je hrůza! Chcete si snad představovat svoje pra-

prababičky a prapradědečky s ohavnými chlupatými obličejí a dlouhými ocasy?“ říkávala zhnuseně.

Nikdo z nás své praprababičky ani prapradědečky neznal – a vlastně vůbec žádné příbuzné, takže nás to nijak neuráželo. Mně osobně myšlenka, že by mými prapředky byly opice, vůbec nevadila, a představovala jsem si, jak se spokojeně houpám na větvích a dělím se s nimi o banány. O tyhle učebnice jsem moc stála, pokud obsahovaly tak zajímavé a kontroverzní informace – už jen proto, že rozčilovaly mou učitelku. Srdečně jsem ji nenáviděla, protože surově potrestala mou milovanou kamarádku Polly. Jednou jsem se vkradla do třídy, když jsme měly být venku a dýchat čerstvý vzduch, a dychtivě jsem se do jedné z učebnic začetla. Věty ale nebyly tak srozumitelné jako třeba v pohádkové knize. Dozvěděla jsem se z nich o zkamenělinách – prastarých kamenech s uvězněnými živočichy, kteří se v nich navždycky proměnili v kámen, jako kdyby je očarovalo nějaké pohádkové kouzlo. Tenkrát jsem si dlouho prohlížela ilustraci a objížděla prstem všechny závitky – a tady najednou byla *opravdová* zkamenělina! Obracela jsem kámen v prstech a pozorně si ho prohlížela ze všech stran. Skutečně to byla vzácná a krásná zkamenělina. Jakou tak mohla mít cenu? Možná jsem v ruce držela obrovský majetek!

Jedna z dívek kolem mě prošla se svým košíkem. „Co to máš?“ zeptala se.

Schovala jsem si ruce za záda, aby mi můj poklad nesebrala. Těchhle zvyků z nalezince jsem se pořád nemohla zbavit. Pokud měl člověk to štěstí, že někdy dostal od očumujícího návštěvníka nějaké cukrátko, musel ho ihned schovat, jinak mu ho některá ze starších holek okamžitě čmajzla.

Tahle holka byla o dost větší než já. Tyčila se nade mnou jako hora, a navíc byla i trochu při těle – ale přátelsky se na mě usmívala.

„Ukaž,“ vyzvala mě. „Našla jsi nějakou hezkou mušli?“ Mluvila se mnou laskavě, ale jako s pětiletým děckem.

„Našla jsem něco mnohem vzácnějšího a cennějšího,“ odpověděla jsem a pyšně pohodila hlavou.

„Tak ukaž.“

Neochotně jsem předvedla svou zkamenělinu.

„No... hezký.“ Zdálo se, že musí přemáhat smích.

„Ty nevíš, co to je,“ řekla jsem. „Je to starý tisíce a tisíce let a může to mít obrovskou cenu.“

„Je to zkamenělina,“ prohlásila dívka nevzrušeně. „A tahle žádnou valnou cenu nemá. Zlatokop Jeffries v klenotnictví by ti za ni mohl dát půl pence, ale víc ne. Ty jsi legrační.“

„To teda nejsem,“ vyjela jsem na ni. „Třeba začnu sama sbírat zkameněliny.“ Pohlédla jsem do jejího koše. „A co sbíráš *ty*? Mušle?“

„To jsou přílipky,“ odpověděla.

„Ty teda *vůbec* nejsou hezký.“

„A proč by měly bejt hezký?“ zeptala se se smíchem.

„Na co je teda sbíráš?“ S odporem jsem si je prohlížela. V Bignoru jsem viděla srdcovky a surmovky. „Vy je snad jíte?“

„Ne, to je návnada pro rybáře, ty hloupá. Copak ty *vůbec* nic *nevíš*?“

„Tyhle věci neznám,“ řekla jsem. „Jsem tu na návštěvě. Bydlím v Londýně.“

To na ni udělalo dojem. „Tys přijela až z Londýna?“ zeptala se, jako by to bylo někde v Africe.

„No, sama – dvěma vlakama,“ přitakala jsem sebevědomě.

„Páni! Já nikdy nebyla za blatama,“ přiznala. „A jakej je ten Londýn? Viděla jsi někdy starou královnu?“

„Jednou – teda skoro,“ odpověděla jsem. „V den jejího zlatého jubilea.“

„A viděla jsi její palác? Lidi říkají, že všechny domy v Londýně jsou jako paláce, opravdu obrovský, třeba s devíti, deseti pokojema – i větší.“

„Tam, co jsem vyrůstala, bylo ještě daleko víc pokojů,“ řekla jsem po pravdě.

„A co tu vlastně děláš?“

„Moje maminka odtud pocházela. Neslyšela jsi někdy o Idě Batterseaové?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase, ale dívka zavrtěla hlavou.

„Tohle jméno jsem nikdy neslyšela.“

„Ale možná jsi slyšela o Bobbiem Watersovi?“

Zůstala na mě koukat. „Jasně, že jsem o něm slyšela. Velkýho Bobbieho zná každej. A co mu chceš?“

Přitáhla jsem si Lizziin šál těsněji k hlavě. „Potřebuju – potřebuju si s ním promluvit. Ale asi je na moři...“

„To jo. Ale do oběda se vrátí,“ ujistila mě.

„Vážně? Do *dnešního* oběda? Víš to jistě?“

Divně se na mě podívala a pak se pokřižovala. „Dá-li Bůh, tak jo,“ odpověděla a rozběhla se za kamarádkami. Cestou sesbírala ze skal ještě několik přílipek.

Nemohla jsem uvěřit, jak šťastně jsem svou cestu do Monksby načasovala. Zdálo se, jako by mě ruka samotného osudu zdvihla a přenesla jak šachovou figurku na správné místo ve správný čas. Nevěděla jsem samozřejmě jistě, jestli je Bobbie Waters ten správný muž. Byla to jen domněnka té staré prodavačky. A bylo zvláštní a deprimující, že v téhle malé a vzájemně provázané komunitě si ani živá duše nepamatovala na chudáka mámu. Cítila jsem ji v sobě, jakoby omotanou kolem srdce, a podle toho, jak prudce mi bušilo, jsem poznala, že je ráda, že jsem tady.

Hleděla jsem přes šedé vlny k obzoru a vyhlížela velkou plachetnici. Koukala jsem tak dlouho, až mi začaly slzet oči, ale horizont byl stále prázdný. Pochodovala jsem sem a tam po pláži a nabírala si do bot čím dál víc

písku. Tady neměli žádné plážové atrakce, a dokonce tu nebyla ani jedna koupací kabina. Několik malých capartů běhalo ve spodkách do vln a zase zpátky – a pár jich bylo úplně nahých. Všimli si, že je pozoruji, a začali se pošklebovat a sprostě na mě gestikulovat. Vrátila jsem jim to a pak jsem vystoupila po strmé stezce na vrchol útesu. Musela jsem se na chvílku posadit na těch pár chomáčků trávy, co tu rostly, abych nabrala dech. Tady nahoře vítr fícel ještě víc. Oči mi slzely, jak jsem odtud přehlížela šikmé střechy vesnických chalup.

Byla to dobrá rozhledna. Přemýšlela jsem, jestli tu byla taky maminka s Bobbiem. Šplhala někdy po těchhle skalách a sbírala přílipky jako dívky, které jsem viděla? Byly všechny tak statné. Maminka byla vždycky drobná a štíhlá. Když onemocněla, vypadala, jako by se mohla zlomit v pase. Oči jsem měla plné slz od větru, ale teď se mi zalily slzami žalu, když jsem si vzpomněla, jak celé léto pomalu umírala na tuberkulózu. Aspoň že jsem jí díky své drahé kamarádce Fredě mohla zaplatit slušný pohřeb.

Rozhodla jsem se, že budu zase šetřit, abych jí mohla ještě pořídit krásný tesaný náhrobní kámen – ne, nádherného anděla z bílého mramoru, aby nad ní navěky bděl a ochraňoval ji.

Nahoře na vrcholu útesu stál malý kostelíček. Došla jsem k němu, abych si prohlédla hroby na hřbitově, ale žádné anděly tu neměli. Byly tu jen staré náhrobky pokryté mechem a nakloněné vichrem do podivných úhlů. Mžourala jsem na jména vytesaná na kamenech, ale žádné Batterseaovy jsem nenašla.

Vstoupila jsem do kostelíka a vdechovala tichý poklid, zatuchlou vlhkost staré budovy a čerstvou vůni květin, svíček a včelího vosku. Na podlaze se válely pošlapané okvětní plátky růží. Nedávno tu musela být nějaká svatba.

Po špičkách jsem prošla uličkou mezi starodávnými lavicemi a přemítala jsem, jestli tu maminka chtěla mít svatbu. Jak by naše životy byly úplně jiné, kdyby se byla vdala! Stála jsem před oltářem a přemýšlela, jestli se někdy vdám. Kdysi jsem si na svou svatbu hrála snad stokrát. Stála jsem na louce oblečená v bílém prostěradle a s věncem sedmikrásek na hlavě. Tenkrát jsem byla přesvědčená o tom, že si vezmu Jema.

Bodlo mě u srdce, když jsem si vzpomněla na tu vysokou postavu v hnědém obleku čekající u vrat nalezince v den, kdy mě propustili. Dokud jsem byla malá holka, byl mi nejdražším člověkem na celém světě. Bylo tak smutné, že jsem ho ve svých čtrnácti minula, aniž jsem ho poznala. Když mi to pak došlo, napsala jsem mu dopis – a on mi odepsal. Měla jsem jeho dopisy převázané stuhou a pečlivě uschované, ale pak maminka onemocněla a přestala jsem mu psát. Už jsem na něj nemohla myslet. Myslela jsem jen na maminku.

Nepsala jsem ani svému *druhému* milému – legračnímu a milému řeznickému učni Bertiemu, který mě bral každou neděli na procházky, když jsem sloužila u pana Buchanana. Možná mi byl svým způsobem i bližší než Jem. Se všemi lidmi ze svého dětství jsem úplně ztratila kontakt. Ale teď jsem musela myslet na budoucnost.

Otevřela jsem dvířka jedné z lavic a s chvěním jsem si do ní klekla. „Prosím, prosím, ať najdu svého otce,“ modlila jsem se. „Ať je to ten Bobbie Waters. Dej, ať si uvědomí, že jsem jeho pravá dcera, Idina holčička. Ať mě přivítá s otevřenou náručí a přivine mě na prsa napořád. *Prosím*, ať se to stane. A pokud jo, slibuju, že budu hodná a poslušná holčička, budu vždycky vědět, kde je moje místo, a už se nikdy nebudu vztekat...“ Můj hlas se pomalu vytrácel. Věděla jsem, že tenhle slib dodržet nedokážu, i kdybych chtěla sebevíc.

Radši jsem si promluvila s maminkou. „Udělal jsem přesně to, co jsi mi řekla, maminko. Jsem tady v Monksby. Asi se setkám se svým otcem. Jeho loď má přijet dneska v poledne! Můžeš zařídit, abych se mu líbila? A aby mě měl třeba i trochu rád? Přísahám, že se budu snažit bejt mu dobrou dcerou, i když jsem občas moc temperamentní.“

Se zavřenýma očima jsem čekala, až maminka konečně promluví.

Mně jsi dobrou dcerou, Hetty.

„Maminko, jsem teď přece *Sapphire*, *Sapphire Batterseaová*,“ pošeptala jsem.

Tak si rozmysli, kdo vlastně jsi. Včera večer ses představovala jako Esmeralda Starová!

„Protože musím bejt opatrná!“

Mně se teda zdá, že jsi opatrnost hodila za hlavu, když všem lidem na potkání říkáš moje jméno.

„Jak to, že tě neznají, maminko?“

Ale znají – jenomže ne pod tímhle jménem.

Chytila jsem se zábradlí před sebou. „Oni tě neznají pod tímhle jménem?“ opakovala jsem. Můj hlas zněl v tom ztichlém kostele až moc hlasitě.

Nejsi jediná, kdo si musel změnit jméno.

„Ano? Tys mě volala, děvenko?“ Z boční místnosti se vynořil kněz a šoural se ke mně.

„Ne, promiňte, já jsem... se jen modlila.“

„Jsem si jistý, že Bůh tvé modlitby slyší,“ řekl a rozpačitě mě pohladil po rameni. Ještě chvíli nade mnou postával. „Tak jestli už ode mě nic nepotřebuješ...“

Potřebovala jsem od něj jen to, aby už odešel a já mohla pokračovat v rozhovoru s maminkou, ale zdálo se mi nezdořilé říct mu to v jeho vlastním kostele. Sklonila jsem hlavu, jako když se modlím. Posadil se neda-leko mne a začal se taky modlit. Dal si hlavu do dlaní a tiše mumlal. Vrhla jsem na něj nazlobený pohled, pro-

tože maminka teď kvůli němu zmlkla – a pak jsem se odkradla pryč a nechala ho tam samotného.

Venku na tom kousavém větru jsem se snažila navázat na přetržený rozhovor s maminkou, ale ona už mi zřejmě neměla co říct. To nejdůležitější mi řekla.

Nejsi jediná, kdo si musel změnit jméno.

No samozřejmě! Když mě maminka odvezla do nalezince, řekla jim své pravé jméno. Chtěla, aby bylo někde zapsané a já ji mohla později vypátrat. Následujících několik let žila v chudobinci, pak ji někde vzali do služby – a potom dostala geniální nápad ucházet se o práci v nalezinci, aby mě viděla vyrůstat. Nemohla jim ale říct své pravé jméno. Určitě by na to přišli. Jistě nebyla jediná, kdo dostal tenhle nápad. Tak si vymyslela nové jméno – Ida Batterseaová. Já jsem teď samozřejmě taky měla jiné jméno, ale maminka mě poznala bez problémů. Tenkrát jsem byla drobné miminko s jasně modrýma očima a zrzavými chomáčky vlasů. Stačilo najít nejmenší a nejhubenější pětileté děcko se safírově modrýma očima a rudými vlasy. Po pět hořkosladkých let pak věděla, že jsem její dcera, ale já o tom neměla ani tušení až do chvíle, kdy jsem v deseti letech utekla.

Jakmile jsem uhodla pravdu, přísahala jsem, že už nás s maminkou nic nerozdělí. Když nás pak odhalili a mámu propustili z nalezince, prožila jsem úplnou agónii. Slíbila jsem si, že budu tvrdě pracovat a vydělám jmění, abychom s maminkou mohly žít společně v našem vlastním domě. Ale maminka pak onemocněla – a všechny mé oslnivé sny se proměnily v šedivou mlhu.

Cítila jsem se na světě úplně sama, než mi maminka promluvila k srdci. Připomněla mi, že nemám jen jednoho rodiče. Mám dva.

Pochodovala jsem po útesu sem a tam do vyzvánění kostelního zvonu, který odbíjel každou čtvrt hodinu. Jak

mohla ta holka na skále tak přesně vědět, v kolik se Bobbie Waters vrátí domů?

Přejížděla jsem očima po obzoru, až jsem konečně zahlédla malou tečku. Pak další a další. Tohle nebyla velká plachetnice. Byla to malá flotila... rybářských lodí.

Vydechla jsem. Zklamáním se mi až zatočila hlava. Tak můj táta nebyl nějaký námořník z dobrodružné knížky, vracející se domů z daleké cesty s náušnicí v uchu, papouškem na rameni a váčkem plným zlatáček v kapse. Byl to obyčejný rybář, který se každý den v noci vydával na moře a vracel se s úlovkem druhý den dopoledne.

Zamířila jsem dolů do vesnice po klikaté cestičce a zastavila se v přístavu. Nebyla jsem sama. Už tu byl menší dav: muži, kteří pomáhali vykládat a prodávat ryby, ženy v zástěrách a s vyhrnutými rukávy, připravené ryby očistit a vyvrhnout, bosá děcka, co tu pobíhala a sledovala rybáře jen tak pro zábavu. Jeden malý chlapeček měl na sobě pletený rybářský svetr a v ruce lodičku.

„Vidět tátu, vidět tátu!“ opakoval a tahal svou matku za zástěru tak dlouho, až ho zdvihla a vysadila si ho na ramena.

Stála jsem trošku stranou s Liziinou šálou pevně oмотanou kolem hlavy. Lidi na mě koukali a něco si mezi sebou povídali – nejspíš se dohadovali, kdo jsem. Já jsem si jich ale nevšímala. Oči jsem upírala na přijíždějící lodi. Už jsem dokázala rozeznat temné postavy, které třídily ryby a všechno ostatní házely přes palubu, kde to za velkého křiku chytali nenasytní rackové.

Mezitím se první loď přiblížila tak, že jsem jasně viděla statné rybáře v tlustých svetrech a hrubých kalhotách. Některým se přes hrudník napínaly korkové plovací vesty. Všichni měli zvláštní klobouky posazené

frajersky na stranu. Mžourala jsem na ně a hledala toho největšího se zrzavými vlasy.

Přistoupila jsem k jedné z čekajících žen. „Promiňte, madam – je v té lodi Bobbie Waters?“

Můj londýnský přízvuk ji zmátl – nebo byla možná trochu nahluchlá, protože jsem se jí musela zeptat třikrát.

„Kdepak, děvenko, tuhleto *nejni* jeho člun. Velkej Bobbie je na tom modrým tamhle.“ Ukázala na třetí loď. Netrpělivě jsem čekala, až první a pak druhá loď dopluje do přístavu. Potom muži začali vykládat ulovené tresky. Byli tam i zvláštní modří humři, kteří vystrkovali klepeta ze sítí. Při pohledu na ně jsem se otrásla.

Každý měl plné ruce práce se všemi těmi koši a sudy, ale já měla oči jen pro třetí loď. Na přídi stál muž, který směřoval člun do přístavu – a ještě než jsem dokázala rozeznat rudé pramínky vlasů pod jeho kloboukem, věděla jsem, že je to on.

Sledovala jsem ho s vyschlým hrdlem a bušícím srdcem. Celá jsem se třásla, přestože vítr teď trochu polevil. Podlamovala se mi kolena a já musela o dva kroky ustoupit, abych neomdlela a nepadla z přístavní zdi.

Počkala jsem, až s posádkou vyloží náklad ryb. Pak vykročil na přístavní cestu. Podrážky bot mu zvonily o kamínky. Rozběhla jsem se za ním.

„Prosím vás, pane, můžu se vás na něco zeptat...? Jste Bobbie Waters?“

Otočil ke mně svou větrem ošlehanou tvář s pronikavě modrýma očima. Byl ze všech rybářů nejhezčí – urostlý a vzpřímený, a na rozdíl od ostatních mužů se mu pod svetrem nerýsovalo velké břicho. Byl hladce oholený, a když se usmál, odhalil zdravé bílé zuby. Ach, měl úplně oslnivý úsměv.

„Ano, jsem Bobbie. Co bys potřebovala?“ zeptal se mile.

Polkla jsem a snažila se najít vhodná slova. Všimla jsem si, že žena, které jsem se ptala, se na nás zvědavě

dívá. „Mohli – mohli bysme jít trochu dál od lidí?“ zeptala jsem se.

Naklonil hlavu na stranu a trochu se zamračil. „No víš, teď mě potřebujou při dražbě ryb, ale pár minut ti věnovat můžu, děvenko.“

Šli jsme spolu ulicí, až jsme došli na její konec. On zívł, protáhl se a opřel se o dřevěné zábradlí.

„To byla zase dlouhá noc. Už se těším do postele. Tak co pro tebe můžu udělat? Kdo *jsi*? Jak se jmenuješ?“

„Já – já mám několik jmen. Lidi mi dřív říkali Hetty, ale moje pravý jméno je Sapphire – a v poslední době si říkám Esmeralda.“

„Páni, to jsou teda fajnový jména! A co mi chceš, Hetty-Sapphire-Esmeraldo?“ Řekl ta tři jména skoro slavnostně, ale smál se při tom očima a koutky úst mu cukaly.

Zhluboka jsem se nadechla. „Myslím – myslím, že bych mohla bejt vaše příbuzná,“ řekla jsem.

Zůstal na mě koukat. „Cože? Nějaká dávno ztracená sestřenice nebo něco na ten způsob? Jsi snad Hetty-Sapphire-Esmeralda *Watersová*?“

„Ne, pane. Přijala jsem jméno Batterseaová po své mamince. Jmenovala se Ida – ale asi to nebylo její pravý jméno.“

„Lidi zlatý, tohleto je na mě moc hádanek najednou. Vůbec ti nerozumím, dítě.“

„Chci říct, že jste kdysi znal mou maminku – už je to víc jak patnáct let. Byla mladá, drobná a štíhlá jako já a měla stejně modrý oči.“

Zíral na mě a byl najednou divně zticha.

„Nevím, jak se opravdu jmenovala, ale byla odtud a milovala vás z celýho srdce. Byl jste její milej.“

„Evie,“ řekl najednou. „Evie Edenshawová.“ Chytil mě za rameno. „Ty znáš Evie? Řekneš mi, kde je? Hrozně rád bych ji zase viděl.“

Evie Edenshawová! Každá slabika mi v hlavě zazvonila jako zvon. Tak takhle se maminka jmenovala doopravdy!

„Není... už tu není. V létě zemřela. Na tuberkulózu.“ Stěží jsem přemáhala pláč.

I jemu vstoupily slzy do očí. „Chudinka Evie,“ zamumlal. Pak se na mě znovu podíval, tentokrát hodně zkoumavě. „Ty mi chceš říct...?“

Odmotala jsem si šál z hlavy a nechala jsem své vlasy poletovat ve větru. „Jsem Eviina dcera,“ řekla jsem. „A myslím, že jsem i *vaše* dcera.“

„Říkal jsem si – dobrej Bože, jak mi tohle vrtalo hlavou. Obeplul jsem na lodi půlku světa, protože jsem si sobecky chtěl užívat. Zezačátku jsem na Evie moc nemyslel. Kdekoliv kotvila moje loď, tam jsem si našel novou milou – ale žádná z nich nebyla tak hodná a tak ohnivá jako tvoje matka. Po čase se mi všechny zprotivily – a zprotivil se mi i život na moři. Dva roky nato jsem se vrátil. Říkal jsem si, že na mě třeba čeká, že mě přijme zpátky, ale byla pryč a nikdo nevěděl, co se s ní stalo. Lidi samozřejmě říkali všelicos. Některý tvrdili, že ji její rodina vyhodila. Prosil jsem je, aby mi řekli, kde je, ale vůbec se mnou nemluvili. Takže ona čekala dítě – *moje* dítě?“

„Nemohla si mě nechat, tak mě dala do londýnského nalezince,“ řekla jsem.

„Moje dítě vychovávali v nalezinci?“ opakoval a oči se mu znovu zalily slzami.

„Ale maminka pak dostala v nalezinci práci a sledovala mě. Když jsem zjistila pravdu, užívaly jsme si vzácný společný chvíle. Přísahaly jsme si, že jednoho dne budeme bydlet spolu v našem vlastním domku, ale maminka potom onemocněla a – a teď jsem sama.“

„Už nejsi sama,“ řekl. Natáhl ke mně ruce a přitáhl si mě k sobě. „Jsi moje dítě a budeš bydlet se mnou v mém domě.“

4

Vdechovala jsem otcovu zvláštní vůni – vůni moře a vlny a ryb, a plakala jsem mu do svetrů. On mě pevně držel. Myslím, že i on plakal. Vtom se najednou mezi černými mraky objevilo slunce a rackové začali křičet nad šedými hromadami ryb. Byla jsem omráčená, ohlušená, neschopná normálně myslet. Držela jsem se otce, jako bych ho už nikdy nechtěla pustit. Konečně jsem ho našla. Srdce mi bušilo tak prudce, že se mi dělalo mdlo; jako by se ve mně pohybovala sama maminka.

Ano, Hetty, ano! Jsme konečně rodina.

Už jsem se viděla, jak šťastně žiju se svým drahým, dávno ztraceným otcem. Budu se o něj starat a vařit mu a uklízet. Budu nejposlušnější dcera na světě a on mě bude milovat a chránit a bude každý den chytat ryby. Budeme spolu žít šťastně, jen sami dva.

„Pojď, Hetty. Myslím, že bude nejlepší, když tady budeš Hetty. Jména Sapphire a Esmeralda znějí pro rybáře trochu moc hogo fogo. Nebude ti to vadit? Můžu ti říkat Hetty, dítě?“

Přikývla jsem. I mamince dělalo problémy říkat mi Sapphire. Jméno Hetty už mi nevadilo a vlastně mi bylo jedno, jak mi otec bude říkat – a on navíc to moje jméno vyslovoval drsně a přitom láskyplně.

„A jak mám říkat já vám?“ zeptala jsem se.

„No, samozřejmě otče,“ odpověděl. Řekl to se zdejším přízvukem.

„Otče,“ opakovala jsem po něm a snažila se to vyslovit co nejpodobněji.

To ho rozesmálo. „Správně. Za chvíli budeš mluvit naším nářečím,“ řekl. „Tak pojd', Hetty. Musíš se seznámit se zbytkem své rodiny.“

Teď jsem zůstala koukat zase já. „Své rodiny?“ opakovala jsem.

„Mám ženu, Hetty, a syna a dceru.“

Hrudník se mi sevřel tak, že jsem se nemohla skoro ani nadechnout. „To je vaše rodina,“ namítla jsem. Můj sen se začínal rozplývat. „Nebudou mě chtít!“

„Jistěže budou. Udělají, co jim řeknu,“ prohlásil rozhodně.

Opřel si svou mohutnou ruku o moje rameno a odváděl mě zpátky k lidem v přístavu. Ženy si tu mezitím položily dlouhá prkna na dva sudy a na těchhle jednoduchých stolech vyvrhovaly ryby. Děly to neuvěřitelně rychle a čepele ostrých nožů se blýskaly ve slunečním světle.

Otec se na mě podíval a přejel prsty po Liziině šálu.

„Mám si ho dát zase na hlavu?“ zeptala jsem se.

„Ne, nemusíš. Lidem stejně brzo dojde, že jedna a jedna jsou dvě.“

Tak jsme šli po cestě vedle sebe – rudovlasý muž a drobná rudovlasá dívka. Rybáři postupně přestávali pracovat a koukali na nás. Civěly na nás i ženy kuchařící ryby – a pak se všechny podívaly na ženu v modrém šátku a tmavozelených šatech na konci stolu. Byla opálená a měla přirozeně červené tváře ošlehané větrem. Když jsme se přiblížili, zrudla celá.

„Můžu si s tebou promluvit, Katherine?“ řekl otec tiše.

Vzhlédla k němu. „Co to má znamenat, Bobbie?“ zeptala se a šlehla po mně očima. „Kdo to je?“

Viděla jsem, jak otec nervózně polkl, až mu ohryzek v krku poskočil. „To je Hetty, Katherine. Musíme si promluvit. Můžeš jít s náma domů?“

„Cože? Co je to za nesmysl? Co tu s tou holčkou děláš? Samozřejmě teď *nemůžu* jít domů. Ještě jsem nedokuchala všechny tvý ryby, ty blázne,“ odpověděla.

Otec sevřel ruku v pěst. „Budu rád, když se mnou nebudeš mluvit tímhle tónem,“ řekl. „A teď pojď *domů*, Katherine.“

Vstala, ale v ruce pořád svírala ostrý nůž. Leskly se na něm rybí vnitřnosti. Tvářila se, jako by ho nejradši vrazila přímo *do mě*.

„Můžeš zavolat Minu? A kde je Ezra? Neulejvá se zase ze školy? Podívej se po něm na Long Beach. Potřebuju vás všechny doma,“ řekl otec a obrátil se na mě. „Pojď, Hetty.“

Mluvil s tichou autoritou, ale jak mě tak otáčel a postřkoval vpřed, cítila jsem, jak se chvěje. Slyšela jsem za námi vzrušené mumlání, jak lidi opakovali, co řekl. Rozhlédla jsem se. Katherine spěchala po pláži, ale stále se za mnou ohlížela.

„Otče, ona mě nenávidí,“ řekla jsem.

„Nebud' hloupá, Hetty – vždyť tě ještě ani nezná.“

Nechápala jsem, jak si mohl vybrat tak hroznou ženu. Vzpomínala jsem na svou bledou drobnou maminku s těma jejíma jasně modrýma očima a jemnými způsoby. Tahle žena byla velká a hrubá a v obličejí červená. Byla docela pohledná, ale drsná. Poslední žena na světě, kterou bych chtěla mít za nevlastní matku.

„Kolik je Mině a Ezrovi?“ zeptala jsem se.

„Mině je dvanáct a Ezrovi sedm. Mina je po matce, ale Ezra je celej táta. Vlasy má stejně rudý jako já – a jako ty. Budou překvapený, až zjistěj, že maj novou, už hoto-vou sestru. Mina často říká, jak moc by chtěla mít sestru, tak bude určitě ráda – a Ezra taky. Je to milej kluk, i když trochu divokej.“

Poslouchala jsem ho a nic neříkala. Svého velkého a silného otce už jsem obdivovala a respektovala, ale